

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
trvalým pobytem X
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024, č. j. KRPA-62861-15/ČJ-2024-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze dne 18. 3. 2024 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o zajištění žalobce, protože je žalobce evidovaný v informačním systému smluvních států, přičemž doba zajištění byla podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody

II. Obsah žaloby

2. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodňuje míru zásahu do života žalobce, žalobci byla v minulosti uložena povinnost opustit území ČR, kterou nedodržel, neboť mu k tomu nestačila uložená lhůta, situaci řešil tím, že se dobrovolně dostavil na pracoviště žalovaného, kde byl však zajištěn za účelem správního vyhoštění. V tomto kontextu působí překvapivě, pokud správní orgán uvádí, že žalobce neskýtá záruku, že se bude osobně hlásit na policii v době stanovené, ačkoliv to byl on sám, kdo se dobrovolně dostavil na pracoviště správního orgánu. Dále poukazoval na to, že požádal o legalizaci pobytu na území Polska, kdy po dobu řízení platí, že se nachází na území sousedního státu legálně, není známo, na základě čeho žalovaný predikuje výsledek tohoto řízení. Zajištění je mimořádným institutem, kdy je vždy třeba zkoumat, zda je takový postup nezbytný a zda nelze užít mírnější opatření, žalovaný tyto požadavky nesplnil, dostatečně neodůvodnil, proč nemohlo být přistoupeno k mírnějším opatřením, pouze stroze uvedl, že nezaznamenal žádné změny. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č.j. 9 As 5/2010, které se týká mimořádnosti zajištění jakožto omezení ústavně zaručeného práva osobní svobody, musí být podloženo závažnými důvody, při jeho užití je nutné postupovat s maximální obezřetností a důkladně zkoumat jeho důvodnost.
3. Žalobce též argumentoval zásadou proporcionality uvedenou v § 2 odst. 3 správního řádu, která se týká zásahů do práv a oprávněných zájmů dotčených osob ze strany správních orgánů, veřejná moc musí postupovat dle pravidel právního státu, mezi tato pravidla patří právě zásada přiměřenosti, pravidlo racionální zdůvodnitelnosti zásahu (zákaz svévole) a zákaz nadbytečného použití jinak racionálně zvolených nástrojů regulace, dle Ústavního soudu (Pl. ÚS 5/01) musí zasahování státu respektovat přiměřenou rovnováhu mezi požadavkem obecného zájmu společnosti a požadavkem na ochranu základních práv jednotlivce.
4. Navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a žalobce byl ze zajištění propuštěn na svobodu.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný uvedl, že podmínky dle ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly naplněny, žalobci bylo vydáno dne 21. 12. 2023 opatření v Litevské republice, na základě kterého je evidován v informačním systému smluvních států (SIS) od 21. 12. 2023 do 20. 12. 2026, jde o osobu nežádoucí, které byl na území Litevské republiky vydán zákaz pobytu v Schengenském prostoru. Žalovaný též dostatečně a s ohledem na konkrétní okolnosti případu odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování, které by byly nedostatečné pro naplnění cíle řízení. Uvedl, že žalobce se dne 21. 2. 2024 dostavil na pracoviště žalovaného, byl ztotožněn na základě předloženého cestovního dokladu, lustrací bylo zjištěno, že mu bylo dne 11. 2. 2024 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, byl mu vydán výjezdní příkaz na dobu 3 dnů do 13. 2. 2024, rovněž bylo k jeho osobě zjištěno,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

že mu bylo vydáno dne 21. 12. 2023 opatření v Litevské republice, na základě kterého je evidován v informačním systému smluvních států (SIS) od 21. 12. 2023 do 20. 12. 2026.

6. K možnosti uložení tzv. zvláštních opatření dle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců odkázal na str. 3 až 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde popsal, proč k jejich uložení nepřistoupil. Pokud správní orgán shledá důvodnou obavu, že se bude cizinec vyhýbat případnému výkonu správního vyhoštění, což bude nejčastěji vyplývat z dosavadního jednání cizince, přistoupí přímo k jeho zajištění, aniž by nejprve užil zvláštní opatření. Žalobce se zdržoval na území ČR, byť byl pod čl. 24 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o SIS II v Schengenském informačním systému veden jako nežádoucí cizinec, kterému má být zamezen vstup do Schengenského prostoru, svým pobytem na území ČR nerespektoval vyhlášené opatření Litevské republiky, tímto jednáním si sám zapříčinil stav nedůvěryhodnosti až do té míry, že žalovanému nezbylo nic jiného, než možnost aplikace zvláštních opatření vyloučit a přistoupit přímo k zajištění, a to z důvodu dosažení cíle správního vyhoštění. K neuložení zvláštních opatření tak žalovaný přistoupil zejména z důvodu nebezpečí, že žalobce z území ČR neodcestuje a nadále se bude zdržovat na území v rozporu s opatřením Litevské republiky, tedy bude jej mařit. Žalobce pobýval na území ČR bez platného oprávnění k pobytu, byť byl seznámen s tím, že mu bylo vydáno opatření, které mu zakazuje vstup do celého Schengenského prostoru, toto opatření však nijak nereflektoval, legalizaci svého pobytu se rozhodl vyřešit až po uplynutí výjezdního příkazu (platný do 13. 2. 2024), kdy se sám dne 21. 2. 2024 dostavil na pracoviště žalovaného.
7. K namítanému řízení vedenému v Polsku uvedl, že žalobce v protokolu o podání vysvětlení dne 22. 2. 2024 uvedl, že v Polsku dne 26. 12. 2023 požádal o povolení k pobytu. Na základě vyžádané informace k podání žádosti o pobyt žalobce v Polsku bylo žalovanému jednoznačně potvrzeno, že žalobci nebylo v Polsku vydáno žádné vízum či povolení k pobytu, řízení o zamítnutí žádosti o povolení k pobytu, kterou podal žalobce v Poznani, stále probíhá (viz č.j. KRPA-62861-29/ČJ-2024-000022), podání žádosti o povolení pobytu v Polsku pak neopravňuje žalobce k pobytu na území ČR či v ostatních zemích Schengenského prostoru.
8. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, dostatečně odůvodnil naplnění kumulativních podmínek ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 21. 2. 2024 se na pracoviště žalovaného dostavil žalobce kvůli řešení svého pobytu na území, byl ztotožněn na základě cestovního pasu, lustrací bylo zjištěno, že mu bylo dne 11. 2. 2024 vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a zároveň výjezdní příkaz s platností do 13. 2. 2024, žalobce je též veden v evidenci SIS Litva, čl. 24, nebylo zjištěno žádné pobytové oprávnění v ČR, na stránce 7 pasu měl žalobce vytištěné polské pobytové razítko.
10. Dne 11. 2. 2024 bylo vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území, č. j. KRPS-39582-23/ČJ-2024-010022, jímž bylo žalobci dle ust. § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců uložena povinnost opustit území ČR, a to do 3 dnů ode dne oznámení tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

rozhodnutí. Dle odůvodnění byl žalobce kontrolován při silniční kontrole na dálnici D1, kdy bylo zjištěno, že je veden v evidenci SIS II jako nežádoucí osoba, žádající stát Litva, vyhlášeno 21. 12. 2023, do 20. 12. 2026, z důvodu čl. 24 a 25 nařízení (EU) č. 2018/1861, dne 11. 2. 2024 byl odeslán dotaz na pobytové oprávnění zajištěného cizince na území Polska, dle odpovědi cizinec požádal o povolení k pobytu v Polsku a čeká na výsledek rozhodnutí úřadu pro záležitosti cizinců, neměl by cestovat do zahraničí (tj. mimo Polsko) dokud neobdrží rozhodnutí o povolení pobytu v Polsku. Dle vstupního razítka vstoupil žalobce na území ČR dne 12. 10. 2023 přes hraniční přechod Praha - Ruzyně, poté pobýval v Litvě, následně v Polsku, kde požádal o povolení k pobytu, následně dne 9. 2. 2024 vycestoval do České republiky, kde však neměl žádné oprávnění k pobytu.

11. V podání žalovanému ze dne 21. 2. 2024 žalobce požádal o zahájení řízení dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce na základě výjezdního příkazu platného do 14. 2. 2024 z území ČR nevycestoval a setrval zde neoprávněně, pobytové řízení na území Polska pak považuje za ukončené, neboť jeho budoucí zaměstnavatel odstoupil od úmyslu jej přijmout do pracovního poměru.
12. Dle sdělení Policejního prezidia ČR, ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 22. 2. 2024, byla obdržena odpověď SIRENE Litva, dle které na základě rozhodnutí ze dne 21. 12. 2023 byl žalobci udělen zákaz vstupu a současně vložen záznam do SIS na dobu 3 let vzhledem k rozhodnutí o odnětí povolení k pobytu vydaného dne 4. 12. 2023, a to z důvodu, že uvedená osoba uváděla nepravdivá data v žádosti o udělení povolení k pobytu, datum rozhodnutí 21. 12. 2023, datum doručení 22. 12. 2023, platnost do 20. 12. 2026.
13. Do protokolu o podání vysvětlení dne 22. 2. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, kde má manželku, jedno dítě, rodiče a sourozence, do Schengenského prostoru přicestoval dne 12. 10. 2023 letecky, měl udělené povolení k pobytu v Litvě, avšak bylo mu odňato v prosinci 2023 a dostal zákaz pobytu v EU, je si toho plně vědom, následně přicestoval do Polska, kde dne 26. 12. 2023 podal žádost o povolení k pobytu, neví, jak byla tato žádost vyřízena, měl tam čekat, on však nechtěl být v Polsku, chtěl do České republiky, kde má kamarády a chtěl zde pracovat, přicestoval sem 8. 2. 2024 a od této doby je zde nepřetržitě, dne 11. 2. 2024 dostal rozhodnutí, aby vycestoval z území ČR do 14. 2. 2024, což neučinil, protože si našel právníka a chtěl zde zůstat a pracovat. Je si vědom, že v ČR pobývá bez oprávnění k pobytu, přicestoval sem za prací. Neví, proč mu byl pobyt v Litvě zrušen, ale je si vědom toho, že je od 21. 12. 2023 do 20. 12. 2026 veden v SIS jako nežádoucí cizinec. V ČR nikoho nemá, nemá finanční prostředky na pobyt a vycestování, finančně jej podporují kamarádi, v ČR bydlí u kamaráda, ale přesnou adresu nezná, nepracuje zde, nemá zde žádný majetek, je zdravý, nemá v ČR žádné vazby, v Uzbekistánu mu nic nehrozí, na složení finanční záruky nemá peníze, o azyl nikde nežádal, na dotaz ohledně možnosti uložení zvláštních opatření dle § 123b zákona o pobytu cizinců uvedl, že nemá žádné peníze.
14. Podle rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 2. 2024 (napadené rozhodnutí) byl žalobce zajištěn na 30 dnů ode dne omezení osobní svobody dle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, za účelem správního vyhoštění, protože je evidovaný v informačním systému smluvních států. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobci bylo uloženo opatření v Litevské republice, kdy byl žalobce vložen do SIS dne 21. 12. 2023 a byl mu odepřen vstup a pobyt na území členských států, je evidován v SIS od 21. 12. 2023 do 20. 12. 2026, Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

toto opatření však žalobce porušuje. Dle svého vyjádření pobývá žalobce na území ČR od 8. 2. 2024, kdy přicestoval z Polska, pobýval tedy v ČR v rozporu s uloženým opatřením. Z jeho jednání je zřejmé, že existuje nebezpečí, že opět zmaří výkon opatření uloženého Litevskou republikou, žalobce vědomě neplní uložené opatření, v rozporu s opatřením, kdy mu byl odepřen vstup, podal žádost o pobyt v Polsku, kde ani neměl v úmyslu pobývat, a následně přicestoval do ČR, kde pobýval v rozporu s právními předpisy, samovolně se pohybuje po Schengenském prostoru přes opatření Litvy, což svědčí o jeho mínění o právních předpisech platných na území Schengenu. Na stranách 3-6 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle § 123b zákona o pobytu cizinců, kdy vyšel z toho, že finanční záruka nebyla žalobcem složena ani nabídnuta, žalobce dostatečnou částkou nedisponuje, na území ČR nemá žádnou adresu pobytu, bydlí u kamaráda, nezná přesnou adresu, nemá v ČR majetek, nectí zákony ČR, rodinu má v Uzbekistánu, v ČR nemá žádné osobní ani jiné vazby, nikdy zde neměl oprávnění k pobytu, z toho dovodil důvodné podezření, že by žalobce uložená mírnější opatření neplnil, je důvodné nebezpečí, že by mohl své protiprávní jednání opakovat, jeho hodnověrnost je oslabena. Nebyla tvrzena ani zjištěna žádná překážka ve správním vyhoštění. K podané žádosti o povolení k pobytu v Polsku uvedl, že žalobce není držitelem povolení k pobytu v Polsku, má pouze podanou žádost, kdy lze předpokládat, že bude zamítnuta, neboť v době podání žádosti byl žalobce evidován v SIS. Dále uvedl, že do doby vydání rozhodnutí neměl informace o tom, v jakém stavu se nachází daná žádost a zda bylo zahájeno konzultační řízení mezi Polskem a Litvou, a tedy, zda zmíněná žádost žalobce opravňuje k pobytu na území Polska, žalobce bude v záchytném zařízení čekat na informaci poskytnutou ze strany Polské republiky, pokud bude rozhodnuto, že je oprávněn v Polsku pobývat, bude tam eskortován, za současného stavu však nelze rozhodnout jinak, než jak je uvedeno ve výroku. Lhůtu 30 dní stanovil s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, poslal úkony, které je třeba provést.

15. Žalobce byl dne 22. 2. 2024 poučen o možnosti využití dobrovolného návratu, následně byl umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková.
16. Žalobce podal dne 24. 1. 2024 v zařízení žádost o mezinárodní ochranu, rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 27. 2. 2024 byl žalobce zajištěn dle zákona o azylu, s nabytím právní moci dne 29. 2. 2024, a příkazem žalovaného ze dne 29. 2. 2024 bylo původní zajištění na základě napadeného rozhodnutí ukončeno. Dle informace Ministerstva vnitra ze dne 6. 3. 2024 bude v případě žalobce aplikováno dublinské nařízení, kdy Litevská republika zaslala dne 1. 3. 2024 souhlas s přijetím zpět žadatele.
17. Dle sdělení Policejního prezidia ČR, ředitelství pro mezinárodní policejní spolupráci, ze dne 9. 3. 2024, sdělilo Polsko, že žalobce nemá ani polské vízum, ani povolení k pobytu, cizinec podal žádost o udělení pobytu v Poznani, avšak řízení o zamítnutí udělení povolení k pobytu stále probíhá.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl ve lhůtě dle § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, a to bez jednání dle téhož ustanovení, jelikož účastníci řízení projednání věci při ústním jednání nepožadovali a soud nepovažuje nařízení ústního jednání za nezbytné.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

19. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s požadavky rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 11. 2022, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, C-704/20 a C-39/21, soud z úřední povinnosti přezkoumal i podmínky zákonnosti zajištění žalobcem nenamítané. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.*
21. Podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *doba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
22. Příslušná právní úprava ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců vyžaduje k zajištění cizince současné splnění tří podmínek. Splnění první podmínky, tj. že byl žalobci uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, je v projednávané věci doloženo obsahem správního spisu, ze kterého plyne, že na základě rozhodnutí orgánů Litevské republiky ze dne 21. 12. 2023 byl žalobci udělen zákaz vstupu na území členských států EU na dobu tří let, tuto skutečnost žalobce nijak nespориuje. Splněním druhé podmínky, tedy, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, se soud bude zabývat níže v tomto rozsudku. Třetí podmínka je naplněna, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států, kdy splnění této podmínky rovněž vyplývá ze správního spisu. Žalobce je totiž na základě uvedeného rozhodnutí Litevské republiky ze dne 21. 12. 2023 veden v Schengenském informačním systému (SIS II) jako nežádoucí osoba, a to na dobu tří let, tedy pro období od 21. 12. 2023 do 20. 12. 2026.
23. K námitce žalobce ohledně vedení řízení v Polské republice o získání pobytového oprávnění soud uvádí, že tuto okolnost nepovažuje za relevantní z hlediska naplnění podmínek pro zajištění žalobce ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Jak je patrné z výše uvedeného, žalobci bylo uloženo ze strany Litevské republiky opatření, kterým mu byl zakázán vstup na území členských států EU na dobu tří let s účinností od 21. 12. 2023, od tohoto dne je žalobce veden v informačním systému smluvních států jako nežádoucí osoba. Žalobce ovšem toto omezení nerespektoval a zcela svévolně odcestoval do Polska, kde dne 26. 12. 2023 podal žádost o povolení k pobytu. Řízení o této žádosti sice nebylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí ukončeno, nicméně vedení takového řízení samo o sobě nic nemění na tom, že byly naplněny podmínky (i) uložení jiným členským státem Evropské unie zákazu vstupu platného pro území členských států Evropské unie, (ii) evidování žalobce v informačním systému smluvních států. Žalobce navíc sám v podání žalovanému ze dne 21. 2. 2024 sdělil, že pobytové řízení na území Polska považuje za ukončené, neboť jeho budoucí zaměstnavatel odstoupil od úmyslu jej přijmout do pracovního poměru. Dále ani nebylo zahájeno konzultační řízení mezi Litevskou republikou a Polskou republikou dle čl. 25

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

odst. 2 Schengenské prováděcí úmluvy, jehož předmětem by bylo řešení rozporné situace, kdy na jednu stranu je osoba vedena v seznamu nežádoucích osob a na druhou stranu disponuje povolením k pobytu vydaným jiným členským státem EU. Taková situace však v dané věci nenastala, nebylo tedy pochyb o tom, že žalobci byl jiným členským státem EU uložen zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, který byl stále platný a pro který byl žalobce veden v SIS II jako nežádoucí osoba, ke vstupu na území ČR nebyl vůbec oprávněn. Žalovaný tedy nijak nepochybil, pokud za daných okolností rozhodl o zajištění žalobce.

24. K námitce ohledně neuložení zvláštních opatření za účelem vycestování uvádí soud následující.
25. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jsou zvláštními opatřeními za účelem vycestování cizince z území: a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým nebo trvalým pobytem na území, c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
26. Zvláštní opatření za účelem vycestování představují alternativní řešení s cílem minimalizace omezování osobní svobody v případě zajištění cizinců (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51). Užití těchto mírnějších opatření předpokládá, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při jejich realizaci, bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí a že neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Možnost aplikace tohoto opatření nutně závisí také na důvodu zajištění. Základním pravidlem je, že uložení zvláštního opatření nesmí ohrozit výkon vycestování cizince (§ 123b odst. 4 věta druhá zákona o pobytu cizinců; čl. 15 odst. 1 a bod 16 odůvodnění návratové směrnice vychází z dostatečné účinnosti mírnějších donucovacích opatření); toto ohrožení bude typově různé v typově odlišných případech důvodů zajištění. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že uložení zvláštního opatření nepostačuje, je povinen svůj závěr přezkoumatelným způsobem odůvodnit.
27. V usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, se NSS zabýval výkladem § 124 odst. 1, § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců a obecnější otázkou, zda se míra uvážení ohledně možnosti aplikace zvláštních opatření namísto zajištění cizince liší s ohledem na jednotlivé důvody uvedené v § 124 odst. 1 daného zákona. V tomto usnesení NSS shledal, že možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění, přitom dospěl k závěru, že: *„Vždy je povinností správního orgánu zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy EU (včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince).“* Tento závěr se pak přiměřeně uplatní ve všech případech, Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

kdy je rozhodováno o zajištění cizince a je zvažována možnost přijetí zvláštních opatření za účelem vycestování. K tomu srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2022, č.j. 5 Azs 390/2020-35. Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 – 74, ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 – 40, nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 – 51). Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 12. 10. 2016, čj. 10 Azs 102/2016-56, uložení mírnějšího opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z něj plynoucí (*subjektivní složka*), a zároveň neexistuje důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění (*objektivní složka*); nesplnění jednoho nebo druhého předpokladu je samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložit zvláštní opatření za účelem vycestování.

28. K žalobním námitkám soud uvádí, že žalovaný se v rozhodnutí možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců podrobně zabýval (na stranách 3 - 6 napadeného rozhodnutí), a to včetně jednotlivých alternativ dle písm. a) – d) předmětného ust. § 123b, při jejich hodnocení vyšel z konkrétních skutečností týkajících se situace žalobce, které zjistil ve správním řízení a při podání vysvětlení. V napadeném rozhodnutí žalovaný poukázal na to, že žalobce nerespektoval opatření zákazu vstupu na území členských států EU od 21. 12. 2023 uložené mu Litevskou republikou, kdy v rozporu s tímto zákazem odcestoval do Polska, kde podal žádost o pobytové oprávnění. Do vyřízení této žádosti byl povinen vyčkat v Polsku, což však rovněž porušil a odcestoval do České republiky, přičemž při podání vysvětlení uvedl, že chtěl žít a pracovat v České republice. Z toho žalovaný oprávněně dovodil, že žalobce se přes omezení mu uložená svévolně pohybuje po Schengenském prostoru a nerespektuje své povinnosti, a tedy ani neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem, za této situace dovodil nebezpečí, že by žalobce opětovně právní předpisy ČR nerespektoval. Žalovaný poukázal na to, že žalobce není schopen složit finanční záruku z důvodu nedostatku finančních prostředků, nikdo za něj ani složení finanční záruky nenabídl, bydlí u kamaráda, ale adresu si nepamatuje, nemá tedy trvalou adresu v ČR, nikdy neměl v ČR oprávnění k pobytu, v ČR nemá žádné vazby (osobní ani majetkové), manželku, dítě a rodinu má v Uzbekistánu. Za těchto okolností žalovaný shledal, že žalobce neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti mu uložené správním orgánem (tedy ani případně mu uložené zvláštní opatření za účelem vycestování). Soud se s tímto hodnocením ztotožňuje. Soud má za to, že posouzení možnosti uložení mírnějších opatření je dostatečně odůvodněné a není nijak paušalizované, žalovaný zde přihlédl k výše uvedeným individuálním aspektům případu žalobce. Na tom nic nemění ani skutečnost, že žalobce se dne 21. 2. 2024 dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu k řešení své pobytové situace, neboť tak učinil až poté, co nerespektoval výše uvedený zákaz uložený mu Litevskou republikou a poté, co mu byla v České republice dokonce uložena povinnost opustit území a výjezdní příkaz s platností do 14. 2. 2024, který však rovněž nerespektoval. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že za této situace uložení zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců nepřicházelo v úvahu, nebyla splněna ani subjektivní, ani objektivní složka, byla zde dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

výkon správního vyhoštění. Z výše uvedeného je zřejmé, že v daném případě nebyly v jejich souhrnu dány okolnosti, které by svědčily pro možnost uložení mírnějších opatření, uvedené nenasvědčovalo možné snaze žalobce spolupracovat s orgány České republiky a neohrozit výkon správního vyhoštění.

29. Lze shrnout, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí, jakož i z předloženého správního spisu vyplývá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu věci, který má oporu ve spise, a soud nezjistil žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo nutné napadené rozhodnutí ve vztahu k rozsahu skutkových zjištění a z nich plynoucích právních závěrů hodnotit jako nezákonné. Své závěry pak žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a přezkoumatelně odůvodnil. Soud shledal, že všechny podmínky pro rozhodnutí o zajištění vyžadované ust. § 124 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců byly v případě žalobce naplněny, nebyly indikovány ani žádné překážky v realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce, nebylo možné použít mírnějších opatření, přičemž použití daného institutu zajištění nebylo v případě žalobce nepřiměřené, stanovená délka zajištění nepřesahovala zákonné rozmezí a byla dostatečně odůvodněna.
30. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 20. března 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.